

מדוע עלי העץ כחולים? / ו' אוסייבה

(עיבדה: חגית אהרונוף)

סוניה ודנה לומדות באותה כיתה. לסוניה יש קלמר ובו עפרונות צבעוניים רבים, ולדנה – רק ארבעה צבעים: אדום, כחול, צהוב וורוד. יום אחד, כשהילדים בכיתה היו עסוקים בציור, ביקשה דנה: "סוניה, השאילי לי עיפרון ירוק". סוניה שתקה רגע ואחר-כך ענתה:

"הייתי נותנת לך ברצון, אבל עלי לשאול את אמי". למחרת נפגשו הבנות בדרכן לבית-הספר. סוניה חשבה שדנה שכחה את עניין העיפרון, אך דנה פנתה אליה ושאלה:

"סוניה, האם שאלת את אמך?"

חיפשה סוניה תירוץ וענתה: "אמי הסכימה, אך עלי לשאול את אחי, כי הוא זה שנתן לי את הצבעים ליום הולדתי". כך אמרה סוניה והשפילה את עיניה. למחרת שוב נפגשו הילדות, ושוב שאלה דנה: "סוניה באמת לא נעים לי לשאול", אבל דנה לא הספיקה לסיים את המשפט, נכנסה סוניה לדבריה ואמרה: "את רוצה לדעת על העיפרון. ובכן, אחי הרשה לי, אך האמת היא שאני חוששת".

"ממה?" שאלה דנה.

"אני חוששת שתשברי את העיפרון", ענתה סוניה באי רצון.

"אשתמש בו בזהירות", הבטיחה דנה.

"טוב", אמרה סוניה, "אך זכרי: אל תחדדי אותו, אל תלחצי עליו, אל תניחי בפיך את קצהו, ואל תציירי בו יותר מדי".

"לא אצייר בו יותר מדי", הבטיחה דנה. "עלי לצבוע רק כמה עלים שציירתי".

"בסדר", ענתה לה סוניה. "אני מקווה שאין יותר מדי עלים בעץ שלך".

סוניה הושיטה לדנה את העיפרון, אך דנה לא לקחה אותו. היא רק אמרה בקול רפה: "תודה, אין לי כבר צורך בעיפרון".

למחרת, התבוננה המורה בציורי התלמידים – כאשר הגיעה למחברתה של דנה, אמרה בהתפעלות: "ראו, ילדים, דנה ציירה את עלי העץ כחולים. כמה יפה!

לפעמים, בחורף העלים נראים כהים מאוד ונדמה שהם כחולים. האם לכך התכוונת דנה?" שאלה המורה.

דנה כופפה ראשה ואמרה בשקט: "לא, לא לכך התכוונתי. פשוט לא היה לי עיפרון ירוק".

”ולמה לא שאלת עיפרון מחברתך?”

דנה החרישה וסוניה הסמיקה ומלמלה: ”רציתי לתת לה והיא לא רצתה לקחת.” 30

המורה הבינה, גם הילדים בכיתה הבינו.

ואז אמרה המורה: ”כשנותנים, צריך לתת כך שיהיה רצון לקחת.”